

Arrest

nr. 73 581 van 19 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juni 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 14 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 8 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

VERWERPING VAN EEN AANVRAAG OM MACHTIGING TOT VERBLIJF

De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 08.10.2009 bij de burgemeester van 2000 ANTWERPEN door K., A. geboren te (...) op (...) + echtgenote en kinderen; allen: onderdaan van Marokko, verblijvende (...),

in toepassing van art 9 bis van de wet van 15/12/1980 gewijzigd door de wet van 15.09.2006 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond

MOTIVERING

Rekening houdende met de uitgestippelde criteria en de daaraan gekoppelde voorwaarden in de instructie van 19/07/2009 van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M. Wathelet. Rekening houdende met het arrest van de Raad van State nr. 198.769 van 9 december 2009 die de instructie dd. 19/07/2009 betreffende de toepassing van het vroegere art.9, lid 3 en van art.9BIS van de vreemdelingenwet van 15 december 1980 heeft vernietigd.

Rekening houdende met de verklaring van de Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid, dhr. M. Wathelet op 11 december 2009 naar aanleiding van de beslissing tot vernietiging van de voornoemde richtlijn door de Raad van State: "De Staatssecretaris voor Migratie-en Asielbeleid bevestigt, met in acht name van het arrest, dat de gedragslijnen (criteria) die hij zich ten gronde had gesteld in uitvoering van het regeerakkoord, gerespecteerd blijven." "Met inachtneming van deze vernietiging zullen deze criteria wat de grond betreft en in het kader van de analyse van de individuele dossiers, gerespecteerd worden."

"In het kader van de individuele behandeling zal de Staatssecretaris zijn discretionaire bevoegdheid uitvoeren zoals bepaald door de wet. Hij garandeert de rechtszekerheid. Voor de dossiers die ten gronde de duurzame lokale verankering inroepen, blijft de termijn van 15.09.2009 tot 15.12.2009 behouden."

Betrokkenen wensen in aanmerking te komen voor de richtlijn van 19/07/2009 en haalt criterium 2.8A aan. De man verblijft minstens reeds vanaf september 2004 in België zoals kan afgeleid worden uit de verklaring van het Marokkaanse consulaat te Antwerpen dd.24/09/2004 die aan hem werd afgeleverd. Er dient echter gewezen te worden op een onderbreking in zijn verblijf. Zo was hij in het bezit van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen geldig van 13/01/2005 tot 13/01/2006. Hij werd echter op datum van 14/10/2005 afgevoerd van ambtswege.

Art.39§7 van het KB van 08/10/1981 stelt dat: "De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel." Betrokkene deed pas een nieuwe aangifte om inschrijving te Antwerpen op 26/01/2006. Er dient uitgegaan te worden van een daadwerkelijke onderbreking in zijn verblijf, gezien hij geen enkel bewijs overlegt om een ononderbroken verblijf in België (en dus bewijs dat hij het land niet had verlaten) sinds het voorstel tot ambtshalve schrapping tot 26/01/2006.

Overwegende dat werd vastgesteld dat mevrouw en de twee oudste kinderen pas later (vermoedelijk eind 2005-begin 2006) de man zijn komen vervoegen in België. Zo verlengde mevrouw nog haar Marokkaanse paspoort (zie p.7) op 13/06/2005 in Marokko, getuige de stempel van de ambtenaar van het Ministerie van Buitenlandse Zaken in Marokko. Zij diende zich eveneens aan om ingeschreven te worden in Antwerpen op 26/01/2006 (datum collecte RR).

Overwegende dat betrokkenen dus géén vijf jaar onafgebroken hebben verbleven in België voorafgaand aan het indienen van de huidige aanvraag dd 08/10/2009, Hiermee voldoen zij niet aan de cumulatieve voorwaarden zoals gesteld in criterium 2.8A (duurzame lokale verankering -ononderbroken verblijf van ten minste 5 jaar voorafgaand aan de aanvraag — voor 18/03/2008 een wettige verblijfstitel in België of geloofwaardige pogingen hebben ondernomen om een wettige verblijfstitel in België te bekomen).

De door betrokkene aangehaalde elementen van integratie, zijn kwalificaties en werkverleden in België, de kennis van het Nederlands en het schoolgaan van de kinderen kunnen niet weerhouden worden als grond voor een regularisatie/machtiging tot verblijf. Ondanks deze elementen aangaande de integratie

van betrokkenen, doet dit niets af aan de cumulatieve voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19/07/09 en die moeten vervuld zijn.

Betrokkenen wijzen op een andere prangende humanitaire situatie waarin zij zich zouden bevinden, maar brengen geen elementen aan om dit te staven en op hun persoonlijke toestand toe te passen. Zij tonen derhalve niet aan dat zij zich in een situatie zouden bevinden die dermate klemmend is dat zij zich er niet van kunnen ontdoen en waarbij een verwijdering een schending van fundamenteel recht met directe werking in België zou kunnen inhouden.

Betrokkenen zijn momenteel in het bezit van een bijzondere verblijfskaart voor vreemdelingen geldig tot 13/01/2012.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient de Raad na te gaan of het beroep ontvankelijk is *ratione temporis*. Noch uit de bijlagen van het verzoekschrift, noch uit de stukken van het dossier blijkt op welke datum de bestreden beslissing aan verzoeker werd ter kennis gebracht.

Verzoeker zet in het verzoekschrift uiteen dat de kennisgeving op onbekende datum is gebeurd. Hij voegt de bestreden beslissing bij het verzoekschrift, evenals de akte van kennisgeving die geen datum van kennisgeving vermeldt. Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing aan verzoeker ter kennis werd gebracht maar niet wanneer. De verwerende partij betwist dit niet en werpt geen exceptie op van onontvankelijkheid *ratione temporis*. Nu er geen bewijs van datum van kennisgeving wordt aangebracht door de verwerende partij, of geen tegenbewijs waaruit zou blijken dat het beroep laattijdig werd ingediend, wordt aangenomen dat niet kan worden nagegaan wanneer de kennisgeving van de bestreden beslissing plaatsvond en dat het op 25 augustus 2011 ingediend verzoekschrift ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikels 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit deze wetsartikelen blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verwerende partij stelt in haar beslissing van 8 juni 2011 dat verzoeker en zijn gezin "geen vijf jaar onafgebroken hebben verbleven in België voorafgaand aan het indienen van de huidige aanvraag dd. 08/10/2011. De man verblijft minstens reeds vanaf september 2004 in België zoals kan afgeleid worden uit de verklaring van het Marokkaanse consulaat te Antwerpen dd. 24/09/2004 die aan hem werd afgeleverd. Er dient echter gewezen te worden op een onderbreking in zijn verblijf. Zo was hij in het bezit van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen geldig van 13/01/2005 tot 13/01/2006. Hij werd echter op datum van 14/10/2005 afgevoerd van ambtswege".

Uit deze motivering kan verzoeker onmogelijk opmaken welke juridische en feitelijke overwegingen hebben geleid tot de bestreden beslissing. De motivering is dus niet afdoende. Verwerende partij schendt voornamelijk de materiële motiveringsplicht, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

Volgens verzoeker heeft verwerende partij de materiële motiveringsplicht geschonden. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidscontroletoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd.

In casu is niet voldaan aan deze motiveringsplicht. Zoals reeds aangehaald en niet betwist wordt door verwerende partij, is verzoeker reeds sinds september 2004 in België. Hij werkt voor het Marokkaanse consulaat in Antwerpen en werd in het bezit gesteld van een bijzondere identiteitskaart voor vreemdelingen die elk jaar in januari verlengd wordt voor een jaar.

Op 14 oktober 2005 wordt verzoeker van ambtswege geschrapt door het gemeentebestuur van Hoboken. Dit is echter niet het gevolg van het feit dat hij het land verlaten zou hebben, maar wel van een verhuis naar de gemeente van Borgerhout. Verzoeker is in september 2005 verhuisd van (...) in Hoboken naar (...) in Borgerhout. Toen hij zich na de verhuis in de gemeente van Borgerhout wou

inschrijven, werd hem gezegd dat hij eerst zijn bijzondere identiteitskaart moest laten aanpassen voor hij ingeschreven kon worden. Aangezien het al oktober was, werd hem voorgesteld om te wachten tot zijn kaart verlopen was en hij een nieuwe zou krijgen in januari. De bijzondere identiteitskaart kan enkel door het Ministerie van Buitenlandse Zaken verlengd en/of aangepast worden. Verzoeker vroeg de verlenging en aanpassing van zijn kaart in november 2005 aan. Hij ontving zijn nieuwe identiteitskaart op 13 januari 2006 en de gemeente ontving instructies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken op 26 januari 2006. Op deze laatste datum werd hij terug ingeschreven. Al die tijd heeft verzoeker echter in België verbleven. Hij heeft het land niet verlaten.

Zoals verwerende partij juist aanhaalt, bepaalt art 39§7 van het KB van 08/10/1981 dat "de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeente bestuur of van wie het de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel (onderlijning toegevoegd)"

In casu bestaan er verschillende bewijzen van het tegendeel. Zo legt verzoeker allereerst een huurwaarborg voor. Hierin wordt duidelijk vermeld dat de Banque Chaabi du Maroc SA zich borg stelt voor het appartement dat verzoeker huurt aan (...) in Borgerhout vanaf 15 september 2005. Dit vormt het bewijs bij uitstek dat verzoeker verhuisd is in de periode waarin hij ambtshalve geschrapt werd. Hij heeft België dus duidelijk niet verlaten.

Daarnaast legt verzoeker ook nog een 'attestation de travail' waarbij het Marokkaans Consulaat te Antwerpen bevestigt dat verzoeker zijn functie heeft uitgevoerd "d'une maniere continue durant l'année scolaire 2005/2006 debutant le 1er septembre 2005 et se terminant le 30 juin 2006". Verzoeker is leerkracht in België in opdracht van de Marokkaanse overheid. Hij kan onmogelijk het land verlaten hebben in het begin van een nieuw schooljaar (van oktober tot januari 2005-2006). Deze verklaring van het Marokkaans Consulaat bevestigt dit nogmaals.

Tenslotte legt verzoeker ook nog bankafschriften van 1 oktober 2005 tot 30 januari 2006 neer. Hieruit blijkt wederom duidelijk dat verzoeker al die tijd in het land is gebleven. Ook de hierbij gevoegde bankoverschrijvingen die verzoeker in de bank te Antwerpen heeft laten doen, vormen een bijkomend bewijs van zijn verblijf in België.

Door geen rekening te houden met deze bewijsstukken en met de functie van verzoeker als leerkracht in opdracht van de Marokkaanse overheid, heeft verwerende partij bovendien onzorgvuldig gehandeld. Had verwerende partij inderdaad rekening gehouden met deze bewijsstukken en met het feit dat verzoeker leerkracht is en dus niet zomaar het land verlaten kon hebben voor drie maanden, dan was verwerende partij tot een andere conclusie moeten komen. Door na te laten dit te doen heeft verwerende partij onzorgvuldig gehandeld. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht verwerende partij er namelijk toe om bij het nemen van de beslissing alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren, wat in casu niet is gebeurd.

Rekening houdend met al het voorgaande kan niet anders dan worden vastgesteld dat de beslissing tot ongegrondheid van het verzoek tot verblijfsmachtiging onvoldoende is en dus niet-afdoende. Het is bovendien duidelijk dat verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld bij het nemen van de beslissing. Om deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan.

De verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk zou maken uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. Wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsplicht aan te voeren, betekent dit dat hij van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden. De verwerende partij repliceert dan ook slechts in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De verwerende partij merkt op dat in het *vademecum* bij de instructies van 19 juli 2009 wordt verduidelijkt dat, opdat de vreemdeling zich zou kunnen beroepen op punt 2.8.A. van de instructie, hij aan de voorwaarde dient te voldoen van een ononderbroken verblijf in België van minimum vijf jaar voorafgaand aan zijn aanvraag. In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris terecht

vastgesteld dat verzoeker geen ononderbroken verblijf van minimum vijf jaar heeft. Verzoekers beschouwingen kunnen aan deze vaststelling geen afbreuk doen. Verzoekers beschouwingen aangaande zijn verhuis van Hoboken naar Borgerhout, die pas voor het eerst in huidig verzoekschrift worden geuit, kunnen aan voorgaande motieven geen afbreuk doen. Verzoeker kan evenmin dienstig allerhande bewijsstukken voorleggen waaruit zijn ononderbroken verblijf van vijf jaar alsnog zou blijken.

Aan de gemachtigde van de staatssecretaris kan volgens de verwerende partij niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan hij geen kennis had op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens. Er werd volgens de verwerende partij in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat verzoeker geen enkel bewijs overlegde omtrent een ononderbroken verblijf in België sinds het voorstel van ambtshalve schrapping van 26 januari 2006.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie maar dat hij voor de toepassing hiervan vijf jaar ononderbroken in België diende te verblijven voorafgaand aan het indienen van de aanvraag: er is echter een onderbreking in het verblijf van verzoeker omdat hij op 14 oktober 2005 werd afgevoerd van ambtswege en omdat artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) stelt dat de vreemdeling die ambtshalve geschrapt wordt, verondersteld wordt het land te hebben verlaten behoudens bewijs van het tegendeel. Verder wordt er in de bestreden beslissing nog op gewezen dat de elementen van integratie van verzoeker en zijn gezin niets afdoen aan de cumulatieve voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009 en dat verzoeker en zijn gezin geen elementen aanbrengen die de andere prangende situatie staven waarin zij zich zouden bevinden, of dat zij dit niet op hun persoonlijke toestand toepassen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf van 5 jaar in België. Verzoeker legt uit dat zijn ambtshalve schrapping indertijd te wijten is aan een verhuis van Hoboken naar Borgerhout en niet aan het feit dat hij het land verlaten zou hebben. Hij voert aan dat hij verschillende bewijzen van het tegendeel kan voorleggen, zoals voorzien in

artikel 39, § 7 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, en dat hij deze bij huidig verzoekschrift voorlegt.

Verzoeker voert bijgevolg in het verzoekschrift uitsluitend aan dat hij wél voldoet aan de voorwaarde van een ononderbroken verblijf van minstens vijf jaar. Deze voorwaarde werd geïntroduceerd door de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Ter terechtzitting wordt er uitdrukkelijk gewezen op het arrest nummer 215 571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State en op de inhoud ervan en wordt aan de advocaat van verzoeker gevraagd wat haar standpunt ter zake is. Zij zet uiteen dat dit arrest een bijkomende reden vormt om de beslissing te vernietigen maar verduidelijkt niet waarom zij deze mening is toegegaan.

Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Er wordt vastgesteld dat geheel het betoog van verzoeker erop gericht is te verduidelijken dat hij wél voldoet aan de voorwaarde van een verblijfsduur van vijf jaar, zodat hij in essentie een strikte toepassing vraagt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Gelet op bovenstaande vaststellingen is het betoog van verzoeker inzake de schending van de materiële motiveringsplicht, dat een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker meent dat geen rekening werd gehouden met de bewijsstukken die hij bij huidig verzoekschrift voorlegt.

De Raad merkt op dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoeker, vooraleer de bestreden beslissing werd genomen, deze stukken heeft overgemaakt aan het bestuur. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Bijgevolg kon er bij het nemen van de bestreden beslissing op 8 juni 2011 geen rekening worden gehouden met informatie die verzoeker voor het eerst voorlegt in het kader van zijn beroep bij de Raad.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend en twaalf door:

Mevr. C. BAMPS
Mevr. M. BEELEN
Mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS